YFU HUNGARY
Nemzetközi Diákcsere Program

YFU
Hírújság
2019-2020

2019 képekben

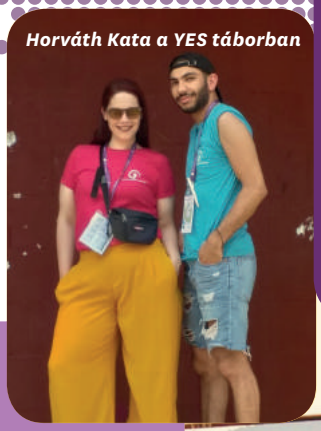
Horváth Kata a YES táborban

Kiutazó tábor

Kiutazók 2019/20 és beutazók 2018/19 együtt

Önkénteseink iskolalátogatáson

Segítő kezek a Főződélutánon

Hazaérkezés utáni tábor

Nemzetközi Diáktalálkozó Balmazújvárosban

Főződélután

Kiutazó szülők

Kedves Olvasó!

Kedves YFU-sok!

Ismét eltelt egy év, ismét hírújságot szerkesztünk, és így ismét visszatekintünk az elmúlt időszakra. Habár a YFU iskolaévben számolja az időt, mindig izgalmas egy-egy naptári év végén nyugalomban végiggondolni, mi is történt. Hazatérő diákok, kiutazó diákok, hozzánk érkező beutazó diákok, önkéntesek, iroda, nemzetközi tréningek és egyéb programok, fogadócsaládok, a kiutazó diákok családjai, iskolák, tanárok és még sorolhatnám. Mi mind együtt vagyunk a YFU élmény részesei, és együtt teszünk azért, hogy a világ egy kicsit megértőbb, elfogadóbb hely legyen. A napi mókuskerék mellett jó erre gondolni az év végének közeledtével. Hogy azonban pontosan mi is történt idén, azt meséljék el helyettem a fent említett „szereplők".

Jó szórakozást a Hírújsághoz, valamint Kellemes Ünnepeket kívánok, kívánunk!

Békés Péter
Elnök
Németország 2001/02

Kedves YFU-sok!

A minap sor került életem első olyan megbeszélésére, amelyet egy olyan volt YFU-s cserediákkal folytattam, aki - immár szülőként - saját gyereke YFU-s csereévére készül. Nagyon oldottan, nagyon jó hangulatban beszélgettünk, és érződött egyfajta kimondatlan, magától értetődő megértés közöttünk. Ez a megértés és összhang az, ami miatt a volt cserediákok annyira jól érzik magukat együtt, és most nyilvánvalóvá vált, hogy sok év múltával sincs ez másként. 29 év telt el azóta, hogy az első YFU-s kiutazó diák elhagyta Magyarországot, és azóta is összeköt minket az érzés, hogy van valami, amit - igaz, hogy mindannyian másképpen, de - átéltünk, megtapasztaltunk. Nem tudjuk pontosan elmagyarázni, hogy mit éltünk át, csak az érti igazán, aki maga is részese volt ennek az élménynek. Cserediáknak lenni nem könnyű, mégsem hallottam még olyanról, aki megbánta volna, hogy az lett. 30 év alatt sokat változott a világ. Ennek ellenére vagy éppen ezért, cserediáknak lenni ugyanolyan értékes tapasztalat, mint régen. A mostani generációt is - ahogy minket sok éve - egész életre szóló élmények és tanulságok várják. Ezért érdemes továbbra is életben tartani ezt a szervezetet, hogy a cserediákok gyerekei és az ő gyerekeik is átélhessék mindezt!

Héthy-Szommer Gabriella
magyarországi igazgató
Belgium 1995/96

Beutazók 2019-2020

A következő cserediák generáció

Beutazó tábor

körkérdések Magyarországról – beutazó diákok 2019/20

Léna a beutazó diákokkal

Mik voltak az első benyomásaid, amikor megérkeztél Magyarországra?

MANAHO (JAPÁN): Nagyon szép és sok a természet.

INGRID (ARGENTÍNA):
Amikor megérkeztem Magyarországra, és megöleltem a fogadó anyukámat a reptéren, tudtam, hogy minden csodálatos lesz. Mindenki nagyon kedves volt, de nagyon fárasztó is, mert soha nem értettem semmi.

LENA (NÉMETORSZÁG): Az első benyomásom az volt, hogy Magyarország annyira sokkal különlegesebb és más. Leesett nekem, hogy az életem legjobb döntése volt a csereévemet itt Magyarországon tölteni.

NADA (THAIFÖLD): Az első gondolatom az volt, hogy tényleg Magyarországon vagyok és Budapest olyan szép. Nagyon szeretem Budapestet éjjel nézni.

TENNE (JAPÁN): Sok templom van. Amikor meghallottam a templom harangját, éreztem: Ez Európa! Kicsik a házak.

Milyen teljesen más szokásai vannak a fogadócsaládodnak?

MANAHO (JAPÁN): Nincs. Nem éreztem más szokásaikat.

INGRID (ARGENTÍNA): Reggelire szendvicset esznek. Én sosem ettem sonkás vagy szalámis szendvicset ilyen korán! Argentínában mindig kávét iszunk és croissant-t eszünk. Az is fura volt, hogy ebéd és vacsora előtt mindig levest eszünk.

LENA (NÉMETORSZÁG): Az anyukám Németországban minden nap takarított valamit a házban, itt a házat hétvégénként takarítjuk. Ezen kívül egy nagy különbség az, hogy itt csak úgy kiveszek bármit a hűtőből kérdés nélkül, és ha eszek, megy mellette a tv vagy a telefonomon lógok. Ami nekem, mint németnek még egy különbség az a kenyér. Németországban a családom és én mindig együtt reggeliztünk, itt az emberek vesznek valamit az úton a munkahely felé menet.

NADA (THAIFÖLD): Annyira aktívak, hogy a hétvégén mindig elmennek valahova, pedig a hétköznapokon nagyon fáradtak.

TENNE (JAPÁN): A szüleim nem fejezik ki nyilvánosan a szeretetüket. De a fogadócsaládom megcsinálja, először ez nem is tetszett, mert ez nem volt normális számomra. Most azonban azt gondolom, hogy ez nagyon szép.

Ingrid a legjobb barátaival Debrecenben
Tenne
Manaho barátnőjével

Mi a legkedvesebb vagy legfurcsább élményed?

MANAHO (JAPÁN): Még nincs.

INGRID (ARGENTÍNA): A legkedvesebb élményem a júniusi tábor, mert ez volt az utolsó találkozó a cserediákokkal, sokat tudtunk beszélni és olyan mintha testvérei volnánk egymásnak.

LENA (NÉMETORSZÁG): Nem mondanám, hogy volt egy legjobb élményem, mert olyan sokat tapasztaltam. De a legfurább dolog az volt, hogy átfutottam az úton amikor piros volt a lámpa. És az egyik legjobb élmény és dolog a YFU-s társaság és hogy olyan jó barátaim vannak, van egy második családom.

NADA (THAIFÖLD): Az eddigi legjobb tapasztalataim az Európa körüli körút és a vlogom készítése.

TENNE (JAPÁN): A lovaglás, mert Magyarországon kezdtem el. Nagyon jó kicsit fejlődni minden alkalommal.

Milyenek a magyar emberek, szokások?

INGRID (ARGENTÍNA): A magyarok nagyon kedvesek és barátságosak, de félénkek. A sulimban mindenki segített a büfében, a busz- és vasútállomáson. Nagyon jól főznek.

LENA (NÉMETORSZÁG): Imádom a magyarokat. Sokkal nyitottabban, kimutatják az érzelmüket. Hozzám nagyon kedvesek, de ha mérgesek sokat káromkodnak. Amúgy a szokásaik sok mindenben hasonlítanak a német tradíciókhoz.

NADA (THAIFÖLD): Nem különbözik annyira Thaiföldtől, de Thaiföld még inkább konzervatív. Szerintem a magyar tradíció keveréke a nyugati és keleti szokásoknak. A magyar emberek kedvesek és barátságosak.

TENNE (JAPÁN): A magyar emberek mindig kedvesek, az osztálytársaim segítenek és mindig dicsérik a magyar tudásom.

Van-e kedvenc magyar ételed? Mi az?

MANAHO (JAPÁN): Lecsó, de minden finom.
INGRID (ARGENTÍNA): A töltött káposzta mindig is a kedvencem volt, és lesz. A kürtőskalács túl finom is!
LENA (NÉMETORSZÁG): A kedvenc ételem a gyümölcsleves. Olyan más, de szeretem, mert én mindig a desszertet a fő étel előtt eszem. És ez olyan, ami nem létezik máshol.
NADA (THAIFÖLD): Nagyon szeretek minden levest, de nagyon szeretem a túró rudit is.
TENNE (JAPÁN): Gyümölcs leves és chilis bab.

Ingrid a barátaival

Miért jó Magyarországra jönni cserediáknak? Why would you recommend to come to Hungary as an exchange student?

MANAHO (JAPÁN): I wanted to study abroad in Europe. And I have chose some countries of Europe. When I was junior high school student I watched a TV program which an actress introduced Hungary. When I watched the program I added to my list in which countries I want to go to.
INGRID (ARGENTÍNA): Hungary is a fascinating and action-packed country open to new cultures and people. They have a lot of lovely traditions and delicious food that make you feel like this is your home from the first moment. The language, although hard, has a beautiful sound and once you get the hang of it (which you will given that Hungarians are always helping you to learn it) you will enjoy speaking and understanding it a lot. Budapest is by far the prettiest city I've been to and full of things to explore every day. YFU Hungary is also very cozy and like another family. They are always ready to help you and be with you throughout your exchange year. You will feel loved at any times if Hungary is your choice! It is so far the best decision I took in my life.
LENA (NÉMETORSZÁG): If I have to chose the country again I would definitely take Hungary again. Not only the city Budapest and whole Hungary is so beautiful in the architecture, streets and arts, for me the main thing would be the people. I love Hungarians. The are always so friendly and kind and I experienced that the will always try their best that you are happy. Also an important thing is the language. It's really hard to learn it, but it's sounds so beautiful and I feel special saying I can speak Hungarian. There are so much more reasons: for example if you like music, here you can become so much better. And the reason for making the exchange year to Hungary with YFU is the community. I have never experienced such a friendly, supportive community and that's something I only felt with YFU.

NADA (THAIFÖLD): Hungary might be a small country in Europe but there are so many beautiful places with an incredibly unbelievable background. People are also very nice and friendly. They will not leave you alone. Also Hungarian food are so great. Even though Hungarian language is very hard but because it was very unique that's why you will have your secret language that only you can understand when you go back home.
TENNE (JAPÁN): YFU Hungary taked us to various places. Everyday life is so fun. The food are delicious and people are kind. My classmates are happy when I speak Hungarian. I think all exchange student will like hungarian life, so I recommend to came to Hungary.

A cserediákok mindig éhesek

Ingrid a családjával Velencében

Nada a fogadóanyukájával

Mi a kedvenc magyar szavad, ha van már ilyen ☺?

MANAHO (JAPÁN): Még nem tudom.
INGRID (ARGENTÍNA): Nagyon-nagyon tetszik, amikor azt mondják „*PEEERRRSZEE*" mintha ez egy nyilvánvaló válasz lenne.
LENA (NÉMETORSZÁG): A kedvenc magyar szavam a kuka, mert ehhez a szóhoz van egy sztorim. Azt gondoltam, hogy azt jelenti, hogy konyha és nem szemetet.
NADA (THAIFÖLD): Hiányozni.
TENNE (JAPÁN): Csütörtökön.

körkérdések külföldről
kiutazó diákok 2019/20

Ádám és a fogadótestvére

Mi volt a legnagyobb félelmed a csereéveddel kapcsolatban, és most hogy állsz hozzá?

VÁMOS TIBOR (NORVÉGIA)

A legnagyobb félelmem az volt, hogy talán nem találok barátokat, és a családom nélkül kell eltöltenem egy teljes tanévet. Mióta kijöttem eltelt majdnem három hónap. Rengeteg barátom van, a családommal hetente beszélek (de már egyre ritkábban), és most ott tartok, hogy haza sem akarok menni.

SUGÁR BENCE (SVÉDORSZÁG)

A csereévemmel a legnagyobb félelmem az volt, hogy mégis hogy tudok helytállni egy olyan országban, ahol ezelőtt még sosem voltam, ahol egyedül kell lennem a családom szeretete és a barátaim segítsége nélkül. Még a mai napig is vannak pillanatok, amikor hazasírnám magam, mert hiányoznak az otthoniak, de ilyenkor mindig kapok egy felébresztő pofont, hogy a világ egyik legjobb éve van előttem, ne ezzel töltsem el. Csodás emlékeket fogok hazavinni, amit mind a két félnek köszönhetek, az itteniknek és az otthoniaknak.

BALSAI LILIÁNA MAJA (HOLLANDIA)

Számomra a legnagyobb kérdőjel/félelem a nyelvtanulás gyorsasága volt, (szerintem ez egy olyan kérdés, ami a cserediákokat nagy százalékban nyugtalaníthatja), mivel el nem tudtam képzelni, hogy ÉN, aki egy szót sem beszél hollandul és az angoljával sem tud villogni, hogyan fog megtanulni hollandul?! Hát kérem szépen, (igaz ami igaz, még friss hús vagyok, de tapasztalatból beszélek) saját magad erejéből és elszántságából. Ha ezt eldöntöd magadban, akkor az első pillanattól kezdve nyert ügyed lesz.

LI JING QI - ÁDÁM (NÉMETORSZÁG)

A legnagyobb félelmem az volt, hogy nem fogok jól kijönni a fogadócsaládommal és az iskolában nem fogok tudni beilleszkedni. Azonban a családommal, az első percektől fogva megtaláltuk a közös hangot, rendkívül barátságosak, kedvesek velem, és már most úgy érzem, mintha tényleg a család tagja lennék. Az iskolában már az első nap aranyos és segítőkész barátokat szereztem, akik gondoskodtak arról, hogy ne vesszek el az iskolában, és minden órán időben, a megfelelő teremnél ott legyek. (Egy kész labirintus az iskolájuk ☺) Mindenki elképesztően barátságos. Nagyon jól érzem magam itt. Nem gondoltam volna, hogy ilyen jó lesz.

Norvég konyha magyar módra

Maja és a fogadótestvére

Milyen volt az első találkozás a fogadócsaládoddal? Mesélj róluk!

VÁMOS TIBOR (NORVÉGIA)

Nagyon izgultam és ideges is voltam. Először csak a fogadószüleimmel találkoztam (ők jöttek értem a YFU táborba). Nagyon nagy öleléssel mutatkoztunk be egymásnak. Nagyon kedvesek. A családban három fiú van, az apát kivéve. Ketten már csak néha jönnek haza, de a legkisebb még itthon van. Rengeteget tanulok tőle, rengeteget játszunk és bohóckodunk.

Tibi fogadószülei

Holland szélmalom

BALSAI LILIÁNA MAJA (HOLLANDIA)

Ha két szóval kellene jellemeznem, érzelmekkel teli. Mintha egy hullámvasút lett volna a gyomromban, ami nem akar megállni és már csak azért is fel-le cikázik, természetesen kizárólag pozitív értelemben. Visszatekintve pont olyan volt a fogadócsaládom, mint amilyennek elképzeltem őket, elnézést, de ki kell javítsam magam, ezerszer fantasztikusabbak voltak, mint ahogy azt valaha képzeltem.

LI JING QI - ÁDÁM (NÉMETORSZÁG)

Az első találkozás a fogadócsaládommal életem egyik legfélelmetesebb és egyben legizgalmasabb pillanata volt. Hihetetlenül melegszívűek és szeretetteljesek. Nagyon szeretem őket. A fogadó anyukám pszichoterapeuta, és az apukám a biztosítónál dolgozik. Illetve van még egy 14 éves öcsém és egy 9 éves húgom. Korukhoz képest nagyon érettek. Hihetetlenül természetesen kezelik azt, hogy lett egy új tesójuk a semmiből. Az öccsémmel nagyon sok közös hobbink van. Nagy szerencse, hogy egymásra találtunk. Nagyon örülök, hogy a családjuk tagja lehetek.

Mi volt a legkedvesebb és a legfurcsább élményed?

VÁMOS TIBOR (NORVÉGIA)

A norvég emberek, ha át akarnak menni az úton, egyszerűen csak lelépnek az útra és mennek. Mikor az egyik barátom ezt először csinálta, az nagyon furcsa volt. A legkedvesebb élmény a születésnapom volt. Reggel mikor felkeltem, ott vártak lent a konyhában, lufikkal, ajándékokkal és reggelivel.

BALSAI LILIÁNA MAJA (HOLLANDIA)

A legkedvesebb emlék. Na igen, ez nehéz kérdés, de talán a sok közül nem egyet emelnék ki, hanem egy olyan állandó dolgot, ami kis apróságnak tűnhet - mégis ezek az olyan dolgok, amiktől örökre szóló kapcsolat alakulhat ki a család és közted - egyáltalán nem az. Az emlékem elég friss, egyik nap, mikor anyukámat megkérdeztem, mégis mit javasol itt, Hollandiában télikabátnak, mert gondolkozom rajta, hogy veszek egyet. Az első mondata az volt, hogy ne izguljak, neki van több is, és nyugodtan használjam őket. Egy szóval, ezekkel az apró dolgokkal érzem magam egyre jobban a család részének, és ezért is olyan jelentősek ezek az apróságok számomra. A legfurcsább, legmeglepőbb élményem a három puszi volt, mert a hollandok (közülük is az idősebb korosztály,) 3 puszit ad az arcra és nem kettőt.

SUGÁR BENCE (SVÉDORSZÁG)

A legkedvesebb az volt, mikor a legjobb barátom Svédországban kijelentette, hogy nem akar elveszíteni, és hogy szeretné majd utána is tartani a kapcsolatot, és szeretné hogyha visszajönnék. A „legfurcsább", vagy inkább a legfárasztóbb, hogy minden második ember elmondja azt a viccet, hogy „Bence is hungry, because he is from Hungary".

LI JING QI - ÁDÁM (NÉMETORSZÁG)

Az egyik legkedvesebb élményem az volt, amikor szülinapomkor a német osztálytársaim a google fordító segítségével megnézték, hogy van magyarul a "Boldog szülinapot" kifejezés, és magyarul köszöntettek fel. Ez kb. a második hetemen történt. Még alig ismertem őket. Nagyon meglepődtem. A legfurcsább élményem talán az volt, amikor az érkezésem után egy-két nappal meg kellett beszélnem az fogadószüleimmel, hogy hogyan szólítsam őket. Beleegyeztem abba, hogy Papa és Mama legyen. Az egész beszélgetés nagyon kínos volt számomra, de tudtam, hogy egyszer át kell esnem rajta. Ma már teljesen normálisan és természetesen megy. Ja, meg egy lány a táncedzésemről a 3. héten szerelmet vallott nekem, pedig alig ismertük még egymást.

Ádám az osztálytársaival

Mi az, ami teljesen újdonság volt számodra, amit sose gondoltál volna, hogy megtörténik / megpróbálsz?

VÁMOS TIBOR (NORVÉGIA)

Norvégiában elkezdtem squasholni. Ezt sohasem gondoltam volna, mert mindenki tudja rólam, hogy semmi labda érzékem nincs. Kipróbáltam és imádom.

LI JING QI - ÁDÁM (NÉMETORSZÁG)

Mivel nagyvárosban nőttem fel, és mindig is panellakásban éltem, sosem kellett kerti munkákat végeznem. Itt most viszont már a csapból is a kerti teendők folynak. Sosem gondoltam volna, hogy valaha is fát fogok vágni, vagy földet fogok kapálni és trágyázni.

A hollandok tipikus nemzeti étele a "broodje haring"

Tibi Norvégiában

SUGÁR BENCE (SVÉDORSZÁG)

Egy új országba költözni egy teljes évig, egy teljesen új életet felépíteni egyedül 16 évesen. Egy idegen családnál élni, akikben megbízhatok annyira, mint a saját szüleimben.

BALSAI LILIÁNA MAJA (HOLLANDIA)

Talán elsőnek nekem a legszembeötlőbb különbség Magyarország és Hollandia között az étkezési szokás volt, mivel tudni illik, a hollandok ebédre soha nem esznek meleg ételt, és ehhez hozzá kellett szoknom. A rengeteg új dolog közül, amin még én magam is meglepődtem, hogy ki fogom próbálni, az a hollandok tipikus nemzeti étele a "broodje haring". Az igazat megvallva, miután megkóstoltam, (egyébként a kinézete alapján szörnyűnek ítéltem) kellemesen csalódnom kellett. Nem azt mondom, hogy a kedvenc ételem, de legalább egyszer mindent ki kell próbálni.

Hogy érzed magad a fogadóországodban, mi az, ami miatt másoknak ajánlanád?

VÁMOS TIBOR (NORVÉGIA)

Norvégiát azért ajánlom, mert ha egy norvég ember megnyílik feléd, az egy életre szól. Nagyon finom halételeket eszünk, és sokat túrázunk.

SUGÁR BENCE (SVÉDORSZÁG)

Igaz, hogy nehezen fogadnak be, de ha megszerezted a bizalmukat, a barátságukat, egy életre a tied lesznek, mindenben megbízhatsz bennük.

BALSAI LILIÁNA MAJA (HOLLANDIA)

Eddig egy fantasztikus és mindenképpen egyedi élmény, amit mindenkinek egyszer az életben meg kéne tapasztalnia, mert ha egyszer már megtetted, utána nem akarsz hazamenni (én biztosan nem). Hollandiát a “top 5 legjobb választás” közé teszem, mert amit nem hagyhatsz ki az életed során, az a stressz mentes hétköznapok, a 100%-ban nyitott, segítőkész személyiségű emberek, és ezzel együtt a céltudatosságuk, amit idővel te is felveszel magadra, azaz a boldogság. Nekem ezek voltak a legvonzóbb dolgok ebben a pici országban. Végül, de nem utolsó sorban, ami mindenkit izgat, az a nyelvtanulás. Ez velem sem volt másképp. Elmondanék egy titkot: Amennyiben Hollandiára esik a választásod, már az első pillanattól teljesen felesleges azon aggódnod, hogy a nyelveket hogyan fogod elsajátítani, magasabb szintre emelni, mert a hollandok nyelvoktatása/oktatási rendszere a világon az egyik legmagasabb színvonalú, tapasztalatból beszélek. Szerintem az egyik legtökéletesebb választás.

LI JING QI - ÁDÁM (NÉMETORSZÁG)

Már most úgy érzem, hogy a cserediákság életem egyik legjobb döntése volt. Eddig minden nagyszerűen alakul. Igaz nem utaztam messzire, de mégis úgy érzem, teljesen máshogy állnak hozzá a dolgokhoz az emberek. Azt gondolnánk, itt Németországban nincsen túl nagy különbség Magyarországhoz képest, de igenis itt is sok mindenen meg lehet lepődni, és rengeteg mindent megtanulhatunk. Az oktatás szerintem kifogásolhatatlan. Nincsenek feleslegesen túlterhelve a diákok. Rengeteg csoportmunka, vélemény kifejtés, kreatív és problémamegoldásos feladatok vannak. Nagyon keveset kell magolniuk, csak annyit amennyi szükséges. Úgy érzem, itt tényleg az életre készítik fel a diákokat.

Tibi a norvég barátokkal

Tibi kint is szorgalmasan jár iskolába

Mi az, amit látni, tapasztalni akartál és sikerült-e?

VÁMOS TIBOR (NORVÉGIA)

Az északi fényt nagyon szeretném látni. Egyébként már most sokkal több vagyok. Kevesebbet stresszelek, és máshogy állok a dolgokhoz.

Maja a tengerparton

LI JING QI - ÁDÁM (NÉMETORSZÁG)

Igaz Magyarországon élek, de otthon a kínai szokásokhoz és hagyományokhoz tartjuk magunkat. Meg akartam tapasztalni, hogy milyen egy igazi európai családban élni. Még csak 2 hónapja vagyok itt, de úgy érzem, nagyon jó kezekben vagyok itt.

BALSAI LILIÁNA MAJA (HOLLANDIA)

Az egyik legmeghatározóbb dolog, ami miatt Hollandiára esett a választásom, az a holland emberek nyitott személyisége, lazasága, közvetlensége. Ezt iszonyatosan irigylem bennük a mai napig. Azt kell mondjam, hogy én is ráléptem erre az útra, örömmel jelenthetem ki, sikerült megtapasztalnom, és már folyamatban van a szokássá válása.

körkérdések külföldről

kiutazó diákok 2019/20

Maja a fogadócsaládjával

Ádám a fogadócsaládjával

Van olyan emlék, egy pillanat, ami örökre veled marad?

BALSAI LILIÁNA MAJA (HOLLANDIA)

Egész életemben emlékezni fogok erre az 1 évre. Ha az eddigi élmények sorából csak egyetlen, egy igazán személyes és utánozhatatlan emléket kellene kiemelnem, az mindenképpen az az egy pillanat, amikor megpillantottam a fogadócsaládom, és az ezzel járó érzések a testemben. Még most is beleborzongok és elérzékenyülök, ha felidézem, mert egytől egyig teljesen tisztán újra átélem, és remélem ez az idő múlásával sem lesz másképp.

VÁMOS TIBOR (NORVÉGIA)

Az első találkozás az fogadószüleimmel. A születésnapi bulim.

LI JING QI - ÁDÁM (NÉMETORSZÁG)

Az elválás a családommal, életem talán egyik legfurcsább érzése volt. Még sosem tapasztaltam hasonlót azelőtt. Amikor a reptéren a biztonsági ellenőrzéshez értünk, ahová már sajnos nem kísérhettek tovább. A hosszas ölelkezés után nagyon nehezen tudtam előre nézni és tovább haladni, miközben a családom hátul lemaradt. Mintha egy hatalmas súllyal a lábamon kellett volna mennem. Abban a pillanatban szembesültem azzal, hogy mennyire szeretem is őket, és mennyire értékesek és fontosak számomra.

Kedvenc mondat:

VÁMOS TIBOR (NORVÉGIA)

Kjempefint – Szuper jó.

LI JING QI - ÁDÁM (NÉMETORSZÁG)

Das ist richtig Geil! - Ez nagyon király!

BALSAI LILIÁNA MAJA (HOLLANDIA)

Nekem ez igazából az első szó, amit megtanultam és ráadásul a nagymamámtól. “Gezellig”, ›güzellag‹. Kicsit furcsa, de ennek a szónak nincs pontos megfelelője sem magyarban, sem angolban, így csak annyit tudok mondani, hogy válaszd Hollandiát a csereéved országának, és megtudod a jelentését.

Ádám Lübeckben

különleges országok

Minden évben vannak diákok, akik a megszokottnál nagyobb kalandra vágynak és egy számunkra egzotikusnak vagy meglepőnek tűnő országot választanak célpontnak. Idén Ecuadort szeretnénk nektek bemutatni egy cserediák és az édesanyja szemszögéből, ők mesélnek a helyről, fogadócsaládról, a legfurcsább és legszebb élményeikről.

GYÖNGY VIRÁG,
Ecuador 2019/2020

Virág, a kalandor

Virág az osztálytársaival

Cserediáknak lenni nem egyszerű, sőt elég bonyolult. Egyik pillanatban én vagyok a legboldogabb ember, a másikban pedig szomorú vagyok, és csak haza akarok menni. Az élet olyan, mint egy hullámvasút. Csak 10 hónapot tölthetünk a fogadó országunkban, ami ijesztő. Minden egyszer történik meg, épp ezért próbálunk minden napot kiélvezni, és a lehető legjobb életet élni, hisz tudjuk, soha nem lesz még egy ilyen lehetőségünk.

Már több, mint 2 hónapja vagyok Ecuadorban, és ezalatt az idő alatt rengeteg dolog történt velem. A világ másik felén a szokások megváltoznak, máshogy mennek a dolgok, így sok újdonsággal kellett szembenéznem. Egyik pillanatról a másikra bekerültem egy igazi nagy, latin családba. Néha egy spanyol szappanoperában érzem magam, de a fogadócsaládom nagyon fontos szerepet tölt be az életemben. Szerencsés vagyok, mert nagyon jó, összetartó osztályom van, mondhatni ők a második családom itt. Amikor az ember egy másik kultúrában találja magát, alkalmazkodnia kell. Vannak dolgok, amik furcsának tűnhetnek, de az adott országban azok teljesen átlagosak, és meg kell tanulni elfogadni őket. Mert semelyik szokás se rossz, se jó, csak más!

Virág és fogadószülei

Virág az őserdőben

A beilleszkedés sikerült

Hogy miért választottam Ecuadort?

Amikor az országokat nézegettem, megakadt a szemem egy víz alatti képen, amin egy teknős volt. Majd elolvastam a beszámolót az országról, és teljesen beleszerettem. Másrészt majdnem mindenki Európába jelentkezett, ezért úgy döntöttem, hogy én kiállok a sorból. Indulás előtt nagyon izgatott voltam, és elképzelni se tudtam, hogy mi vár rám, bár nem éreztem semmiféle félelmet, mert tudtam, hogy egy felejthetetlen év áll előttem.

Első találkozás a fogadószüleimmel ébresztett rá, hogy úristen, én tényleg itt vagyok Ecuadorban. Mivel én már beszéltem spanyolul, így a nyelvi nehézségeket megúsztam, és nem okozott nagy gondot a kommunikáció. A fogadócsaládom elég nagy, ugyanis 3 bátyám van. Az unokatestvérekkel is elég szoros a kapcsolatom, ami számomra érdekes, mert Magyarországon szinte alig találkoztam velük. Iskola után általában otthon vagyok a családdal vagy a barátaimmal találkozok.
Nem voltam hozzászokva, hogy mindenhez engedélyt kell kérnem a szüleimtől, így az elején voltak kisebb problémáim ezzel kapcsolatban, de rá kellett jönnöm, hogy nem Magyarországon vagyok, és ha a szüleim nemet mondanak valamire, akkor annak megvan az oka (többek között a veszély miatt). A latin emberekről rengeteg sztereotípia van, hogy nagyon közvetlenek, hangosak, vallásosak, szeretnek táncolni, énekelni, enni, hogy fontos nekik a család. Hát ez mind igaz.

Talán az egyik legkedvesebb emlékem az volt, amikor először voltam egy iskolában angolt tanítani kisgyerekeknek. Olyan szeretettel és érdeklődéssel fogadtak, amit soha nem fogok elfelejteni.
Az "első" kifejezés, amit megtanultam, és szinte minden nap használok a "*chévere*", amit akkor mondunk, ha tetszik valami.

> „...az élet olyan, mint egy **hullámvasút.**"

Virág a fogadócsaládjával

> *„Életem legjobb döntése volt, hogy Virág 10 hónapos, ecuadori „kiruccanására” igent mondtam.”*

NAGY JUDIT,
Virág édesanyja

Már 2018 - ban is szeretett volna részt venni ebben a programban. Akkor lebeszéltem róla. Ennek egyetlen oka volt, hogy azt gondoltam egy két tannyelvű iskola 9. évfolyama pótolhatatlan. Ma már ezt is másképp gondolom!

Az év végén Virág egy napon a YFU jelentkezési lappal várt, és elég egyértelművé vált, hogy ebbe belevágunk. Az, hogy távoli országot választott nem lepett meg, és őszintén szólva, támogattam is ebben. Nyitott, elfogadó embernek tartom magam. A program nekem mindig is azt jelentette, hogy megtanulhatjuk érteni és elfogadni egymást. Megismerni egy másik kultúrát a személyes tapasztalatok alapján, egy család tagjaként a legjobb módja ennek.
Őszintén azt gondolom, a gyermekem a csereév által válhat igazán nyitott, toleráns világpolgárrá, aki majd ezt hitelesen közvetítheti.

Lelkes cserediák szülőjének lenni nem egyszerű. Meg nem értett csodabogárnak érzem magam. Számomra meglepő, hogy mennyire nem értik az emberek ennek a programnak lényegét.

Virág és a kis "tanítványai"

Már vannak új barátaim!

A mai napig megkapom azokat a kérdéseket:

Nem félted? Miért abba a szegény országba?

De igen féltem! De féltettem akkor is, ha itthon Magyarországon elment buliba, nyaralni, vagy akár az iskolába. De bízom a gyerekemben. Bízom, hogy helyes döntéseket hoz és segítséget kér, ha szüksége van rá.
Az országválasztásról azt gondolom, hogy minél távolabbi, annál inkább különböző, annál inkább nagyobb kihívás. De mindezek mellett egy új világ, egy új szemlélet, egy kicsit más élet, ami megtanítja arra, hogy a világ sokszínű és tele van kihívásokkal, és több ezer kilométerre ezekkel egyedül kell szembenéznie.

Több, mint két hónapja utazott el. De már most érzem a beszélgetéseink alkalmával, hogyan fejlődik a személyisége. Virág nagyon szerencsés, egy szuper fogadócsaládja van. Bízom benne, hogy saját lányukként szeretik.

A távolság engem is kemény kihívások elé állított. Az érintés, a napi kapcsolattartás, a megszokott közös programokról lemondás félelmetesnek tűnt. Hamar rá kellett ébrednem, hogy így is működik. A dolgok a helyére kerülnek, ki-ki éli az életét. Én itt Magyarországon, ő Ecuadorban. Nem jó érzés, amikor igazságtalanság éri, vagy csak szomorú, és én nem lehetek mellette. Ami marad: a jó tanácsok, és az, hogy biztosítom arról: „itt” vagyok, ha kellek!

A csereév alatt a gyerekeink felnőnek, megtanulnak egy teljesen új közegben, élni, alkalmazkodni, megtanulnak kiállni magukért. És nagy örömmel tölt el, hogy azt látom, hogy Virág megbirkózik az elé kerülő problémákkal. Tudom, fárasztó megélni a mindennapokat, leküzdeni a problémákat, szerezni új barátokat, élni egy teljesen másképp működő családban, és még a sok itthon maradott kíváncsiságát is kielégíteni. Éppen ezért, én nagyon hálás vagyok minden megosztott élményért, érzésért, fotóért, videóért. Ezek azok, amikkel betekintést nyerhetek én is egy új világba. Mindez formálja a gyerekemet és formál engem. Legfőképpen formálja a kapcsolatunkat.

Tudom, tíz hónap múlva egy egészen új Virágot fogok visszakapni, és ennek a fantasztikus kalandnak tükrében végig kell gondolnunk, ki mit gondol életről, szeretetről, családról, hitről, szerelemről, barátságról, szokásokról. Mert abban biztos vagyok, hogy mást gondolunk majd, mint mielőtt belevágtunk.

Virágot várják haza a magyar szülei

fogadó szülők

Diákot fogadni hatalmas élmény, mindenki számára. Fogadócsaládok nélkül nem lenne ugyanaz egy csereév, ezt minden diák tanúsíthatja. A Zöld család már másodszor fogad diákot, Léna érkezett hozzájuk augusztusban Németországból. A Tábori család gyermeke, Iván szintén cserediák volt a YFU-val, ők idén Miriamot fogadják Finnországból. A két anyuka mesél nekünk arról, hogy milyen egy csereévet erről az oldalról megélni.

Miriam és Lena

Tesók hintáznak

Miért döntöttetek a diákfogadás mellett? Miért pont egy német/finn diákot választottatok?

ZÖLD KRISZTINA (FOGADÓSZÜLŐ): Az előző német diáklánnyal, Sarahval szerencsénk volt, nagyon jól beilleszkedett közénk, sokat tanultunk egymástól. Jó élmény volt a diákfogadás, azóta is tartjuk a kapcsolatot. A nagy gyerekek kirepültek, megüresedett egy szoba, úgy gondoltuk, hogy 10 év után most megint jó élmény lenne. A hasonló kultúra miatt választottunk német diákot megint.

TÁBORI TAMARA (FOGADÓSZÜLŐ): Még Iván csereéve alatt megfogalmazódott bennünk, hogy fogadjunk mi is egy diákot. Nagyon hálásak vagyunk annak a svéd családnak a sarkkörön, hogy Ivánnak ennyire pozitívan sikerült zárnia azt a kihívást, amit a csereév jelentett. Hagytunk magunknak egy kis időt arra, hogy Iván is, és mi is maximálisan vissza tudjunk rendeződni az átlagos hétköznapokba. Végül, amikor észbe kaptunk, újra eltelt egy év, már csak egyetlen diák volt, akinek nem volt még fogadócsaládja. Kiderült, hogy Skandináviából való, így én ezt égi jelnek tekintettem, hogy itt a legmegfelelőbb alkalom, hogy belevágjunk.

Léna és a Zöld család

Léna a Dunaparton

Milyen érzés egy tinédzsert befogadni a családba? Miben különbözik egy német/finn fiatal egy magyartól?

ZÖLD KRISZTINA (FOGADÓSZÜLŐ): Most teljesen más, mint 10 évvel ezelőtt. A mai tinédzserek nagyon mások, főleg az okostelefon miatt, önállóbbak, kevesebb segítségre szorulnak, jobban feltalálják magukat. Talán a magyar fiatalok jobban ragaszkodnak a családhoz. Ezt nagyon nehéz megítélni, mert egyénileg is teljesen más a két lány.

TÁBORI TAMARA (FOGADÓSZÜLŐ): Nem vagyok biztos abban, hogy egy finn diák kapcsán az összesről nyilatkozhatnék. A mi finn diákunk igazán nyugodt és kiegyensúlyozott, a szélsőséges érzelmektől mentes, megfelelő önbizalommal bíró személyiség. Nagyon kreatív fiatalt ismertünk meg a személyében, mind zenében, mind rajzban, mind írásban nagy hangsúlyt fektet ötletei kidolgozására. Itt érzékeljük leginkább az oktatási rendszereink különbségét, vagyis ahogy ezeket az egyéni elképzeléseket a finn oktatási rendszer támogatja. Ez nálunk inkább egy jövőbeli álomkép lehet.

Miriam és a Tábori család

Léna és a fogadócsaládja

Miriam kipróbálta a gyertyaöntést

Milyen érzés megélni a programot a másik oldalról?

ZÖLD KRISZTINA (FOGADÓSZÜLŐ): Ez is érdekes, de irigylésre méltóak a diákok színes programjai.
TÁBORI TAMARA (FOGADÓSZÜLŐ): Különös érzés a "másik" oldalon lenni. Minduntalan felmerül bennem, hogy vajon az én gyerekemmel ez hogyan lehetett. Rengeteg olyan kérdésre is választ kapunk, amit korábban nem beszéltünk át, mert nem volt rá mód vagy nem is értesültünk róla, vagy egyszerűen, mert nem is adódott hasonló helyzet. Nagyon jó hatása van a saját fiunkkal való kapcsolatra. Még több regisztere megnyílik a történéseknek, új megvilágításba kerülhetnek, újraértékelődnek dolgok.

Milyen, eddig kevésbé ismert, új oldalát ismerted meg a családotoknak a diákfogadáson keresztül?

ZÖLD KRISZTINA (FOGADÓSZÜLŐ): Nagyon jó szembesülni vele, hogy milyen jól beszélik a gyerekek az idegen nyelvet, nagyon büszkék vagyunk rájuk.
TÁBORI TAMARA (FOGADÓSZÜLŐ): A kisebbik fiammal kapcsolatban voltak kétségeim, hogy nehezen fogja integrálni az új családtagot. Ezzel szemben, nagy örömünkre fantasztikus nyitottságot és befogadást mutat.

Mi a legérdekesebb szokás, amelyet a cserediáktól eddig megtapasztaltatok?

ZÖLD KRISZTINA (FOGADÓSZÜLŐ): Szintén egyéni, mert Lena nagyon precíz, szereti a rendet maga körül, sokat segít. Sarah nem ilyen volt. Léna nagyon maximalista, minden programon részt vesz az iskolában is és a YFU-nál is.
TÁBORI TAMARA (FOGADÓSZÜLŐ): Érdekes szokás volt eleinte, hogy minden ételhez és bármely napszakban tejet ivott. Mostanság ezt már nem tapasztalom. Illetve még az, hogy más ritmusban telnek a napjaink. Ő későn fekvő, későn kelő, mi meg korán kelő, korán fekvők vagyunk.

A Tábori család Svájcban

Mik a legjobb/ legérdekesebb élményetek a fogadással kapcsolatban?

ZÖLD KRISZTINA (FOGADÓSZÜLŐ): Az idegen nyelv szeretete, használata és fontossága.
TÁBORI TAMARA (FOGADÓSZÜLŐ): Eddigi legjobb élményem, mikor egyszer itthon énekelt és gitározott Miriam. Nagyon szép hangja van!

Mit gondoltok, a diákfogadás kapcsán az év végére milyen tapasztalatokkal lesztek gazdagabbak?

TÁBORI TAMARA (FOGADÓSZÜLŐ): Teljesen biztos vagyok benne, hogy mindannyiunknak csak a javára válhat ez az év. Nagyon sokat tanulhatunk egymásról és saját magunkról ebben a mindenkitől figyelmet, türelmet igénylő helyzetben.

Miriam Skanzenben is járt

kiutazó szülők

15-17 évesen elengedni egy egész évre az ember gyermekét nem könnyű döntés. Egy csereévnek a kimenetele nagyon sokban múlhat a szülőkön, ezért is vesznek ők is részt egy ugyanolyan komoly felkészítésen, mint a diákok. Az alábbiakban két apuka, Kótai Zoltán és Gellér Róbert mesél arról, milyen az életük most, hogy lányaik - Felícia (USA) és Nóra (Svájc) - nekivágtak ennek a nagy kalandnak. Mindkét család abban a szerencsés helyzetben van, hogy nem az első lányuk lett cserediák, így talán kicsit könnyebben veszik az esetleges "akadályokat".

Felícia és az édesapja

Milyen az élet Felícia nélkül? Milyen az élet Nóri nélkül?

KÓTAI ZOLTÁN: Egy kicsit unalmasabb, de örülünk, hogy jól érzi magát, és így kevésbé hiányzik.

GELLÉR RÓBERT: Természetesen nagyon hiányzik, de az a tudat tartja bennünk az erőt, hogy ez az év nagyon hasznos lesz számára, és felkészíti az életre.

Hogy lehet megszokni a távollétét?

KÓTAI ZOLTÁN: Gyorsan alkalmazkodunk minden helyzethez. Így, hogy tudjuk, mikor jön haza, teljesen probléma mentes. Ez a helyzet, ezen nem szabad agyalni.

GELLÉR RÓBERT: Nagyon nehéz volt az elején, de már rutinosabbak voltunk. Tapasztalatból tudtuk, hogy ha ritkán hív minket az jót jelent.

Mit tapasztaltatok ez alatt a pár hónap alatt?

KÓTAI ZOLTÁN: Semmi különöset, mert tavaly a másik gyermek volt kint és mivel egypetéjű ikrek, sok változás nem történt. Már jó ideje csak 1 gyermek van itthon.

GELLÉR RÓBERT: Továbbra is fontosnak tartjuk, hogy jó, ha a fogadó családnak hasonló az értékrendje a miénkhez, hosszabb távon ez működőképes kapcsolatot jelent. Mi is voltunk fogadócsalád.

Nóri sokkal tudatosabban indult útnak, nem köti haza szerelem. Igyekszik a nővére tapasztalataiból merítkezni.

Gellér Nóra Svájcban

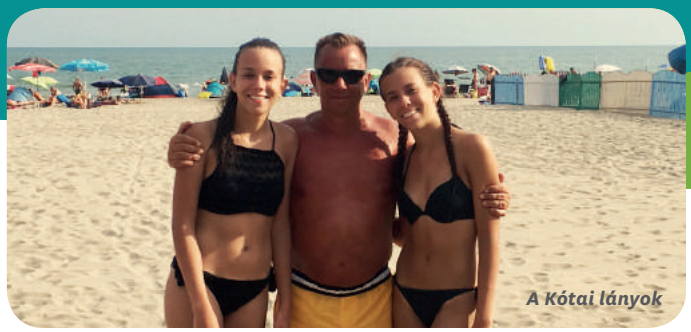

A Kótai lányok

Mit gondoltok, milyen lesz a következő 6 hónap?

KÓTAI ZOLTÁN: Remélem szuper, ami azt jelenti, hogy semmi sem fog változni, mert jobb már nem tud lenni, tehát, ha valami változás történne, az csak negatív irányban lenne.

GELLÉR RÓBERT: A következő 3 téli hónaptól kicsit tartunk, mert az iskolát csak kerékpárral tudja megközelíteni. Egyébként sok tanulni valója van, el van foglalva.

Milyen lesz viszontlátni őt?

KÓTAI ZOLTÁN: Nagy öröm, így volt ez Kami esetében is! Igaz Ő nem volt annyira boldog, mint mi, mert a barátja csak 50 nap múlva jött hozzá látogatóba, most meg ő megy majd vissza decemberben 2 hétre.

GELLÉR RÓBERT: Érettebb, komolyabb nagy lányt kapunk vissza.

Éreztek valamilyen változást Felícia/Nóra viselkedésében vagy személyiségében, amióta kint van?

KÓTAI ZOLTÁN: Erre nem tudok válaszolni, egyelőre, ha valami nem úgy történik, ahogy ő elképzeli, abban nincs változás, a többire meg nincs rálátásom, akkor beszélek vele, ha ő kezdeményez, néha ráírok, de sokszor nincs rá reagálás és akkor elengedem, nincs olyan dolog, ami miatt hívnom kellene, tudja, hogy várjuk haza.

GELLÉR RÓBERT: Új értelmet kapott a Család, számára. Átértékelődtek számára a mi (szülők) erőfeszítéseink, döntéseink.

Hogy látjátok milyen a viszonya a fogadócsaládjával? Hogy megy neki a nyelvtanulás?

KÓTAI ZOLTÁN: Mindig csak pozitívan nyilatkozik, az angol fejlődésére nincs rálátásom, szerinte halad. Kami nagyon megtanult, remélem, Lici sem adja alább.

GELLÉR RÓBERT: Úgy látjuk, hogy jó a viszony oda-vissza. Szerető, befogadó családra talált. Készül a nyelvvizsgára.

Gellér család

Velünk élő "történelem"

BOGDÁNFFY PÉTER
Németország 1993/94

Annál nagyobb öröm nincs számunkra, amikor elismerő és támogató szavakat kapunk volt cserediákjainktól. Bogdánffy Péter, aki 26 éve utazott el Németországba a YFU-val, ma már három gyermek édesapja, és nekik örökíti tovább a cserediákság élményét. Közülük a legidősebb, Gréta 2020 őszén kezdi meg csereévét az USA-ban.

Fogadjátok szeretettel Péter gondolatait és személyes történetét.

Napra pontosan 25 évvel ezelőtt kezdődött el a cserediák évem a Meimberg családnál, a németországi Aachen-ben. E különleges időszak révén olyan élettapasztalathoz jutottam, amely a mai napig meghatároz és elkísér.

Cserediákként nem csak az volt a fontos, hogy megtanuljak egy idegen nyelvet. Ez csak a sokak által félreértett felszín. Számomra lényegesebb volt az, hogy új embereket és élethelyzeteket ismerhetek meg, részt vehetek egy vendéglátó család mindennapjaiban, és megpróbálhatok velük együtt átélni, meghallgatni, végiggondolni és átérezni új dolgokat. Szerintem csak ez utóbbiak segítségével lehet országok, kultúrák és emberek között hidat építeni.

Az, hogy ez a kapcsolat a mai napig is tart, fontosabbnak tűnik, mint valaha. Ha valamit tanultam a cserediákságból, akkor az így hangzik: a világ távoli részeiből származó emberek is közel kerülhetnek, sőt barátok is lehetnek, ha a kellő nyitottsággal viszonyulnak egymáshoz.

A vendéglátó családom minden vonatkozásban a lehető legszuperebben fogadott, pedig nagyon nehéz dolguk volt, mert egy évig a valódi családomat is helyettesíteniük kellett. Nem csak a házuk ajtaját tárták ki előttem, hanem egyengették az utamat egy idegen országban, és lehetővé tették, hogy megismerjem annak kultúráját, szokásait. Az óriási bizalom, amelyet belém vetettek, illetve az a rengeteg idő és figyelem, amit rám szántak, végül ahhoz vezetett, hogy egymás szívéhez és lelkéhez is utat találtunk.

Bogdánffy Péter

A mai alkalmat szeretném megragadni arra is, hogy köszönetet mondjak mindazoknak, akik lehetővé tették számomra ezt az egyedülálló tapasztalást. Mindenekelőtt a családomnak tartozom köszönettel, akik egy évre elengedték a kezem, és hagytak tanulni, fejlődni. Köszönöm a vendéglátó családom segítő támogatását is (Do Rit, Volker Meimberg). Végül, de nem utolsósorban hálás vagyok a YFU-nak (YFU Hungary), amely számomra a világ legjobb cserediák szervezete. Nekik köszönhető, hogy máig magaménak érzem a határokon átívelő barátság, megértés és tolerancia gondolatait.

Örömmel és elégedettséggel tölt el, hogy már látom is magam előtt az előbbi fontos eszmék leendő nagyköveteit. Csak remélni tudom, hogy a gyermekeink Gréti, Ádám és Emili szintén végig tudnak majd menni ezen az úton, és ezzel ők is hozzájárulhatnak ahhoz, hogy a világ egy picit jobb hely legyen.

Budapest, 2018.08.16.

Bogdánffy család

YFU alumni

A csereév előtt és alatt a kiutazó diákok és családjaik fókusza leginkább a nyelvtanulásra, személyes és iskolai tapasztalatszerzésre, új emberek megismerésére irányul, és kevésbé gondolkodnak el azon, hogy milyen hatással lesz ez az év a diák hosszú távú terveire, későbbi életére.
Az alábbiakban két volt cserediákunk mesél 6-9 év távlatában arról, hogy a YFU-s év miként változtatta a jövőbeli terveiket, hogyan segítette és befolyásolta életük alakulását.
Peti a fogadó országában, Argentínában találta meg a boldogságot, jelenleg is ott él argentin feleségével és kislányával. Márk számára az üzleti életbe volt belépő a csereéve, szépen építi karrierjét és vállalkozását.

SZILÁGYI MÁRK
Kína 2012/2013

Szilágyi Márk vagyok, 2012-13-ban töltöttem a csereévemet Kínában, Shanghaiban. Ti, akik kezetekbe veszitek ezt a Hírújságot, nagy valószínűséggel már rengeteget hallottatok arról, miért is egyedülálló lehetőség és élmény cserediáknak lenni. Szeretnék egy kicsit mesélni arról, hogy az én életemre milyen hatással volt.

Egy iskolalátogatáson ismerkedtem meg a YFU-val, mint lehetőséggel, és akkor még nem tudtam, hogy az egész életemet és pályámat meg fogja változtatni. Elsősorban Japánba szerettem volna utazni - azok számára, akik hasonlóan a szigetország szerelmesei nem kell indokolnom, hogy mindig is ez volt az álmom. Végül úgy alakult, hogy nem volt lehetőségem megvalósítani ezt az álmot. Ekkor jött Kína. Pár nap gondolkodás után, úgy voltam vele, hogy vágjunk bele! Ha most visszamehetnék az időben, és választhatnék a kettő közül, ugyanúgy Kínát választanám.

A mindenki által elképzelt, ideál csereévem volt. Minden percét élveztem, a kultúr-sokkot sem éltem át, amelyről a már volt cserediákok sokat mesélhetnének, az újak pedig majd a felkészítő táborban hallani fognak róla. Megtanultam a nyelvet (még kinn C1 nyelvvizsgát tettem), rengeteg életre szóló barátságot kötöttem, és számos élménnyel lettem gazdagabb. De hogy mit is nyertem amellett, hogy életem legszebb évét tölthettem az azóta második otthonomnak tekintett országban? Biztosan sokszor hallottátok már Ti is, milyen tapasztalatokra és felejthetetlen emlékekre tettek szert, akik éltek ezzel a „game changer" lehetőséggel, a cserediáksággal. Én most egy másik, talán kevesebbet említett, kevesebbet felhozott aspektusát szeretném kicsit kiemelni a csereévnek: Milyen hatással lehet a csereév a jövőbeli karrierünkre és ezzel kapcsolatos életünkre?

Ezt a saját példámon keresztül szeretném bemutatni. A csereév során - amellett, hogy megtanulunk egy adott nyelvet és új emberekkel ismerkedünk meg -, szerintem sokkal fontosabb az, hogy érettebbek leszünk, és talán arra is rájövünk, hogy mit is szeretnénk az élettől, vagy éppen arra, hogy mit nem, és hogyan induljunk tovább. Másrészről, ha túléltünk 16-17 éves korunkban egy csereévet - teljesen egyedül egy idegen országban -, akkor már semmi nem lehet olyan vészes, nem?
Aki csereévem után ismert meg, és olvassa ezt: gondoltátok volna, hogy én előtte informatikai pályát terveztem? Pedig így volt.
A kínai nyelvtudás és a kapcsolati tőke, amit felépítettem az egyéves cserediákságom alatt, a mai napig elkísér, mind magánéletben, mind pedig az üzleti életben.

Nem nagyon tudnék olyan országot mondani, ahová, ha elutaznék, nem lenne, aki ott fogadna és körbevezetne, mint régi jó barátot. Kínai nyelvtudásomat felhasználva idegenvezetések, konferenciák, üzleti tárgyalások alatt ezt a kapcsolati kört volt lehetőségem tovább bővíteni. Jelenleg egy másik, egyetemi youth-networking-gel foglalkozó non-profit szervezet alapító- és elnökségi tagja vagyok, voltam YFU év önkéntese. Két vállalkozást alapítottam, másik kettőnek pedig társalapítója vagyok. Ezek nagy része a csereévem alatt szerzett tapasztalataim, tudásom és kapcsolataimnak köszönhetően jöhettek létre, és működnek a mai napig. Amikor ezeket a sorokat olvassátok, akkor is épp Kínában vagyok üzleti úton.

Mindenki számára, akik cserediákságon gondolkodnak: Nincs min!
A szülők számára, akiknek még kételyeik vannak, hogy érdemes-e kiengedni a gyermeküket, azokat remélem meggyőztem, ha nem, szívesen megadom édesanyám elérhetőségét. Nektek pedig, akik már hazajöttek: évekkel később fogtok igazán rájönni, mit is adott nektek AZ év. Önkéntesség sokat segít. Nem hiába tartja a mondás: Ez nem egy év az életedben, hanem egy élet egy évben.

NÁSZTOR PÉTER
Argentína 2010

Az egyik leggyakrabban felhozott érv a csereévvel szemben a „nem szeretnének elveszteni egy évet” tételmondat. Rengeteget hallottam ezt már diákoktól, a szüleiktől és tanároktól egyaránt. Azt gondolom, hogy egy csereévből sok minden lehet, de elvesztegetett idő biztosan nem.

Nekünk, cserediákoknak ez az egy év a személyiségünk szerves részévé válik, pontosan úgy, ahogyan az „Inside Out” című rajzfilmben az alap emlékekből személyiség jegyek (vagy szigetek) képződnek. Azonban a „Csereév Sziget” soha nem omlik össze. Mélyen bennünk marad és meghatároz bennünket egész életünkben. Így vagy úgy, mindig visszatérünk ebbe az élmény rengetegbe és felidézzük, elemezzük, elmeséljük, azaz felhasználjuk tapasztalatainkat mindennapi életünkben. Vannak olyan diákok, akik ezt szinte minden nap megteszik, és vannak olyanok is, akik ritkábban.

Azonban egy biztos: attól a pillanattól kezdve, hogy hazajöttünk, a csereévünk mint egy élményekkel, sztorikkal, fájdalmakkal, szerelmekkel, leckékkel, megértendő életigazságokkal teli, feneketlen kút, egész életünkben táplálni fog minket, ahányszor csak merítünk belőle. Én ebből a kútból igyekszem a lehető legtöbbet meríteni.
Minden, amivel cserediákságom óta foglalkozom, Argentínában töltött csereévemmel kapcsolatos: spanyol-angol szakon végeztem, az egyetemen argentin filológiával foglalkoztam a legtöbbet, voltam fogadótesó, önkéntes, tavaly fogadó apuka, gyakornok Argentínában, YFU irodai dolgozó Magyarországon, és még sorolhatnám.

Jelenleg Argentínában élek, félállásban dolgozom az Argentin YFU-nak, a másik félben pedig a YFU-tól tanult módszerekkel tanítok több nyelviskolában angolt. A feleségem az a lány, akit még a csereévem alatt ismertem meg, és idén született egy gyönyörű kislányunk, aki annak a hatalmas fának a termése, mely a cserévem magjából termett, és melyet a csereévem kútjának kifogyhatatlan élményei táplálnak.

Arra szeretnék buzdítani mindenkit, hogy bátran merítsen a YFU lehetőségekkel teli, feneketlen kútjából, és ne féljen attól, hogy valaha is kimerülne. Ez egy furcsa kút: minél többet veszünk ki belőle annál több lesz benne. Én már 2006 óta, napi rendszerességgel, több vödörrel is szedek belőle, de nyomát sem látom a kiszáradásnak.

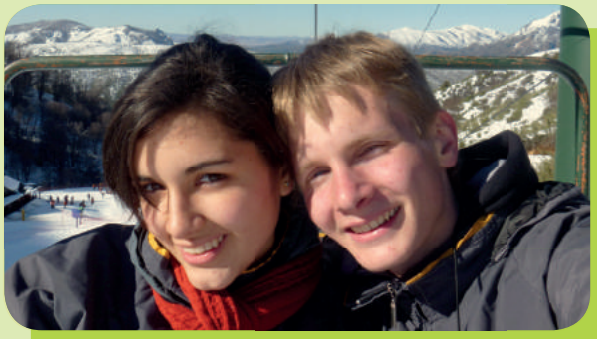

Év önkéntesei 2019

Az önkéntesség sokszínű tevékenység, a közhiedelemmel ellentétben nem ingyen munkát jelent. Az új típusú önkéntesség elsősorban a tudás megszerzésére, a szabadidő hasznos eltöltésére, az önismeret fejlesztésére szolgál. Ebben az évben Fanny, Lili és Iván tették a legtöbbet önkéntesként a magyar YFU-ért.

Önkénteseink a szlovák YFU-nál

Kovács Fanny Sára

Fanny a 2016/17-es tanévet töltötte Japánban. Hazaérkezése óta aktívan részt vesz a YFU-s programokon: önkénteskedett a beutazó táborokban, sokat segített elsősorban a japán diákoknak, akiket angyalkaként is támogat az év során. Iskolalátogatásokon is lehet rá számítani, tud felelősséget vállalni a rábízott feladatokért, kedvessége és lelkesedése jó csapatjátékossá teszi.

Tábori Iván Szabolcs

Iván 2017/18-ban utazott ki Svédországba, hogy megismerkedjen az ottani kultúrával. A szerény fiúnak megismert Iván hazaérkezése után önbizalommal telve és bátran vállalt el önkéntes feladatokat a YFU-nál. A 2019. évi beutazó programok mindegyikén részt vett, táborokat vezetett, kirándulásokon csoportvezetőként tevékenykedett.

Tóth Lili Mária

Lili a 2017/18-as tanévben vette nyakába a nagyvilágot, és egészen Dél-Amerikáig, azaz Ecuadorig meg sem állt. A YFU önkéntes csapatának meghatározó tagja, igazi közösségi ember. Vidámságával mindig hozzájárul az önkéntes programok jó hangulatához, ugyanakkor aktív, segítőkész, és a csapatépítésben is meghatározó szerepe van. Részt vett a kiutazó táborban, workshopokat is tart.

Önkéntesek a vonaton

YES 2019 A falak ledöntése

YFU Stars 2019

2014. óta jutalmazzuk a YFU stars díjjal azokat az embereket, akik az elmúlt évek során folyamatosan segítették és támogatták munkánkat. Az idei díjazottak:

Lippai-Hegedüs Gabriella

Gabó régi-új YFU-s, hiszen 2009 és 2019 között több pozícióban is dolgozott a YFU-nál, így nagyon sokrétű tapasztalattal rendelkezik a cserediákságról. Munkáját teljes odaadással és lelkiismeretesen végzi. Bízunk benne, hogy önkéntesként is hasonlóképpen támogatja majd az egyesület tevékenységét.

Fiam Tamás

Tamás YFU alumni, 2002/2003-ban volt cserediák Svédországban. Azóta két kisfiú édesapja és a YFU „mesterszakácsa”. Nélküle éhen maradnánk a Főződélutánokon, hisz évek óta ő gondoskodik arról, hogy a fantasztikus YFU-s gulyás emlékezetes maradjon. Köszönjük, hogy mindig számíthatunk Rád!

Mindent köszönünk, és gratulálunk a díjazottaknak!

2019 képekben

Olasz önkéntes a magyar YFU-nál

Magyar tréner csapat a 2019-es YES táborban

Csapatépítés a Kertemben

Nemzetközi Diáktalálkozó Balmazújváros

Angyalka tréning

Önkéntes tábor Kemencén

Bécsi kirándulás a beutazókkal

Iskolalátogatásra felkészítő tréning az irodában

Önkéntes tábor

Energizer az önkéntes táborban

Klubszoba társasjáték est

YFU HUNGARY
Nemzetközi Diákcsere Program

make the world your home

YFU HUNGARY | H-1078 Budapest, Hernád u. 27. I. em. 21. | Mobil: +36 30 20 10 125 | Email: yfu@yfu.hu | web: www.yfu.hu

Támogass minket!

A YFU társadalmi szervezetként működik, így támogatásra jogosult. Kérjük, TE is támogasd adód 1%-ával egy hátrányos helyzetű fiatal cserediák programját! A befolyt összeget ösztöndíjra fordítjuk.

Adószám: 18044847-1-42 | Határidő: 2020.05.20.